

sis, b) supozicinis, c) implikacinis ir d) mišrusis. Straipsnyje „Alternatyvinių klausimų intonacijos suvokimas“ (p. 161 – 169) nustatoma, kad minėti alternatyvinių klausimų porūšiai yra suvokiami kaip skirtingos intonacinės struktūros (su 99% patikimumu) ir daroma prielaida, kad jie turi konkrečius individualius suvokiamuosius požymius (turimos galvoje akustinės kalbos signalo savybės).

A. Pakerys straipsnyje „Fonetiškai tapačių kalbos reiškinų suvokimas“ (tokių, kaip *vilkai* – daiktavardžio daugiskaitos vardininkas ir būtojo kartinio laiko vienaskaitos antrasis asmuo, *geri* – būdvardžio daugiskaitos vardininkas ir veiksmažodžio esamojo laiko vienaskaitos antrasis asmuo ir kt.; p. 203 – 213) parodo, kaip svarbu suvokimo eksperimentuose pasirinkti teisingą tyrimo metodiką, nes vienu atveju to paties signalo suvokimas smarkiai priklauso nuo įvairių pašalinių psicholingvistinių faktorių (pavyzdžiui, žodžio ar jo formos vartojimo dažnumo, rašybos ir kt.), kitu atveju – atlikus bandymą kitaip – tų faktorių veikimas gali būti nesunkiai neutralizuotas. Autoriaus patarimai, pagrįsti straipsnyje aprašytais bandymais, bus naudingi visiems kalbos psichoakustinių savybių tyrėjams.

Sprendžiant iš čia recenzuotų ir kitų pastaruju metu pasirodžiusių publikacijų, galima tvirtinti, kad šiuo metu Lietuvoje dirba pajėgus fonetikų eksperimentininkų būrys, gerai mokąs naudotis technika, vis labiau savo tyrimuose taikąs matematinės statistikos metodus. Tačiau skirtumai tarp atskirų darbų mokslinio lygio vis dar didoki. Žemina straipsnių kultūrą ir dalies autorių nepagarba savo skaitytojui: jei cituojamos arba atpasakojamos svetimos mintys, tai visuose rimtuose mokslo darbuose visada nurodomas veikalo puslapis, o šio rinkinio kai kurie autoriai, pažeisdami mokslo darbų etiką ir tradicijas, puslapių nenurodo. Reiklesnė dėl to turėtų būti ir redakcinė kolegija.

A. Tekorius

A. Piročkinas, *Jono Jablonskio leksiniai taisymai*, apybraiža, „Šviesa“, K., 1970, 96 p.

Šiame darbe A. Piročkinas ne tik parodo, ką ir kaip J. Jablonskis yra taisęs, bet gana dažnai ieško ir priežasčių, dėl kurių vienas ar kitas dalykas taisytas (be to, nagrinėjant J. Jablonskio kalbos taisyso darbo principus – šiuo kartu tai nebuvo A. Piročkino uždavinys, – reikėtų matyti, išsiaiškinti ir kodėl taip, o ne kitaip taisyta). Dažniausiai J. Jablonskis žodžius taisydavo dėl to, kad jų daryba ar vartojimas nesutikdavo su žmonių (visų pirma gyvąja liaudies bei rašytojų klasikų) kalba, kad be reikalo buvo skolinami ar vartojami anksčiau pasiskolinti nereikalingi bendrinei kalbai kitų kalbų ar lietuvių tarmių žodžiai, kad naujadarai buvo ne kūrybiškai daromi, bet pamorfemiu verčiami iš kitų kalbų. Pagaliau buvo taisomi ir tokie žodžiai, kurie ne visai sutikdavo su bendrinės kalbos sistema (pvz., *skaitlius*).

Nešykšti A. Piročkinas pastabų dėl J. Jablonskio taisyimų prigijimo bendrinėje kalboje, ne vienu atveju, paminėdamas neprigijusius taisyimus, bando parodyti ir to neprigijimo priežastis. Nemenkindamas kalbininko darbų ir neatmesdamas jo taisyimų, A. Piročkinas vietomis (dažniausiai labai atsargiai) pastebi, kad dabar kovoti su kuriais-ne-kuriais J. Jablonskio neišguitais žodžiais būtų jau per vėlu ar net beprasmiškas dalykas (pvz.: *žinovas*, *ryšiai*, priesagų *-ybė* ir *-umas* vediniai iš dalyvių, *apgyvendinti*, *įgyvendinti* ir kt.). Esama ir tokių atvejų, kai J. Jablonskis taisęs nebūtinai taisytinus dalykus arba net klydęs (pvz., *mokytøjauti*). Nekaltinant apybraižos autoriaus skubotomis išvadomis, nes *mokytøjauti* jau seniai įteisintas bendrinėje kalboje, visgi reikėtų pastebėti, kad tokios darybos taisyklingumą teoriškai visai įtikinamai kol kas, rodos, niekam nėra pavykę įrodyti (čia turimas galvoje ir tam tikras J. Klimavičiaus straipsnis „Kalbos kultūros“ 18 sąsiuvinyje, kuriuo, rašydamas savo apybraižą, A. Piročkinas dar negalėjo pasirėmti). Dabartinėje kalboje vartojama gana daug veikėjų pavadinimų, padarytų su priesagomis *-ėjas*, *-tojas*, kuriais pavadinami asmenys pagal nuolatinį už-

siėmimà, o įprastų veiksmàžodžių, išvestų su priesaga *-auti* iš tokių žodžių, yra tik keletas. Tad tų keletos nereguliarių veiksmàžodžių įteisinimas bendrinėje kalboje visų pirma, matyt, turėtų būti aiškinamas ne tiek darybos taisyklingumu, kiek pačiu vartojimu.

Apybraižoje parodomi ir tam tikri (kad ir labai reti) J. Jablonskio taisygmų nenuoseklumai bei jo paties nuomonės apie tą patį dalyką keitimasis. Pvz., kol K. Būga nebuvo įrodęs priesagos *-ūnas* lietuviškumo, J. Jablonskis, remdamasis anuo metu paplitusia nuomone, yra teisęs nemažai tos priesagos vedinių. Tačiau po K. Būgos straipsnio pats J. Jablonskis viešai prisipažino klydęs. Argi reikia geresnio įrodymo, kad J. Jablonskis nebuvo akiai užsispyręs taisytojas! Labai gerai A. Piročkinas padarė, kad vietomis pažymėjo, kuriuo metu J. Jablonskis vieną ar kitą dalyką taisė (savo veiklos pradžioje ar vėliau), nes yra ir tokių dalykų, [kurie iš pradžių nebuvo taisomi, bet vėliau imti taisyti (pvz.: *išrišti* „nusprėsti, išsprėsti“, *ūpas* ir kt.), ir tokių, kuriuos, iš pradžių taisęs, vėliau jau nebejudino arba netgi pats vartojo (pvz.: *išlavinti*, *išsilavinti*, *ištvėrmė*, *žemdirbystė* ir kt.). Svarbus dalykas yra taisygmų dažnumas, kuris, matyt, ne tik ir ne tiek rodo, kiek taisomas dalykas buvo dažnas pirmųjų šio amžiaus dešimtmečių kalboje, o visų pirma padeda geriau suprasti, kokioms klaidoms J. Jablonskis yra skyręs daugiau dėmesio ir kokioms mažiau. Pvz., *skaityti* „laikyti“ taisytas net 22 kartus (nuo 1912 m.). Ta žodžio reikšmė [nuolat taisoma ir šių dienų kalbininkų, vadinasi, čia yra įsišaknijusi kalbos piktžolė. Veiksmàžodį *prisieiti* (= tekti, gauti, reikėti, atsitikti, atsieiti) J. Jablonskis yra taisęs 19 kartų. Kita vertus, yra ir tokių žodžių, kurie vos po vieną kartą tepataisyti. Dalis jų yra aiškios svetimybės (pvz.: *futtermeisteris*, *pėtnyčia*, *svodba*, *zoslanas* ir kt.), dėl to, galimas dalykas, taisyimas raštų kalbai iš karto padėjo ir kalbininkui neberekėjo dėl jų gaišti laiko. Tačiau dalis tokių retų taisygmų, matyt, rodo, kad J. Jablonskis tam tikras klaidas ne visada taisė. Čia galima būtų pasakyti, kad A. Piročkinas galėjo dažniau pateikti duomenų ir apie taisygmų dažnumą, ir apie jų laiką. Labai praverstų ir išsamai J. Jablonskio taisygmų rodyklė, kurioje būtų nurodytas taisygmų dažnumas bei metai, nes raštuose pridėtasis sąrašas bei rodyklė šių tyrinėtojų svarbių duomenų neduoda. Pagaliau būtų ne pro šalį išsamiai iširti ir pačius tekstus, kuriuose yra J. Jablonskio taisytieji dalykai. Tai leistų geriau suvokti, ką kada yra taisęs ar nebetaisęs J. Jablonskis, paaiškėtų, ar kiekvieną pastebėtą netaisyklingumą jis būtinai keldavo aikštėn, ar juos tam tikru būdu tik parinkdavo. Be abejo, tai tik mintys tolimesniam, dar išsamesniam ir visapusiškam J. Jablonskio palikimo tyrinėjimui.

Vieną kitą dalykėlį, remdamasis J. Jablonskio taisygmų pavyzdžiu, taiso ir pats A. Piročkinas, nors tai ir nebuvo jo šios apybraižos tikslas. Pavyzdžiui, siūloma nevartoti *pasikalsti* (= nusikalsti), *pravažiuoti* (= nuvažiuoti, pavažiuoti) tam tikruose šių dienų kalbos prakasmuose (p. 77).

A. Piročkinas apybraiža „Jono Jablonskio leksiniai taisyimai“ yra parašyta su derama pagarba tautos kultūriniam palikimui. Autorius yra pakankamai gerai įsigilinęs į J. Jablonskio darbus, ir tai padėjo jam suvokti daug tokių dalykų, kurie šiaip skaitančiam dažniausiai iš viso neaiškinamus J. Jablonskio pataisytus žodžius nė į galvą neateitų. Knygelėje ne tik paaiškinamos J. Jablonskio taisytosios klaidos, bet ir vaisingai ieškoma tam tikros taisygmų sistemos. Apybraiža padeda geriau pažinti J. Jablonskį, padaro jį artimesnį šių dienų kalbos kultūros [darbui. Pagaliau ir pati ji yra ne tik svarus įnašas į J. Jablonskio palikimo tyrinėjimą, bet nemažai prisideda ir prie šių dienų bendrinės kalbos kultūros kėlimo.

Toliau rūpi pasakyti vieną antrą pastabėlę, kuri gali kartais būti naudinga J. Jablonskio darbus tiriančiam autoriui, gali praversti, tvarkant ir šį darbą apie žodžių taisymsus.

Skirstydamas J. Jablonskio taisymsus, autorius, be abejo, yra gerai apsvarstęs kiekvienos galimos klasifikacijos gerumus ir negerumus. Tačiau jo pasirinktasis skirstymas vis dėlto kelia abejonių. Priesagų ir galūnių vedinių taisymsams jis pasirinko pastaruojų metu įprastą patogų V. Urbučio skirstymą į tam tikras darybos klases, išskirtas, remiantis vedinių pamatinio kamieno pobūdžiu bei darybos reikšme. Sudurtiniai žodžiai, kaip ir V. Urbučio darbuose, skirstomi pagal sandų pamatinius

žodžius. Betgi apybraižoje šios žodžių darybos tyrinėjimų klasifikacijos nepavyko tinkamai pritaikyti kalbos klaidų nagrinėjimui. Taip atsitiko iš dalies dėl to, kad vos ne visi J. Jablonskio taisyti dariniai yra nagrinėjami kaip žodžių darybos klaidos. Tačiau ne vienu atveju didysis kalbininkas juos yra taisyęs ne dėl darybos ydingumo, bet dėl netinkamo vartojimo ar net rašybos. Pavyzdžiui, visai taisyklingo vedinio *sutvėrimas* J. Jablonskis negalėjo taisyti dėl darybos. Šiuo atveju netiko jo vartojimas neteiktina reikšme (kaip ir *sutverti*). Visai ne dėl darybos, kaip pastebėjo ir pats A. Piročkinas, taisytas ir *gabumas* į *gebėjimą*. Tai rodo sakinytis, kuriame J. Jablonskis jį taiso (*gabumas pastebėti*...). Aiškiant taisykus, matyt, derėtų nuolat turėti prieš akis ir paties J. Jablonskio klaidų apibūdinimus. Ar yra pamatas teigti, kad taisoma žodžio *dienynas* daryba, jei jis įdėtas po tokio sakinio: „Kalbamajame veikale netaisyklingai ar ne visai taisyklingai, kiek turiu pastebėjęs, vartojami vietomis šie žodžiai...“¹ Čia juk kalbama ne apie žodžių darybą, bet apie netaisyklingą jų vartojimą. Šia prasme, matyt, daug išsamesnio tyrinėjimo vertas ir neretai J. Jablonskiui metamas priekaištas, kad jis prieštaravęs *-umas* ir *-ybė* priesagų vedinių darybai iš dalyvių, nors pats yra teikęs *neigiamumą* (ne *neigiamybę*, kaip pateiktą recenzuojamame darbe, p. 92) ir, kaip pastebėjo A. Piročkinas, *reikiamybės dalyvį*. *Baltimas* (= baltymas), *apisaka* (= apysaka), *apivoka* (= apyvoka), *ugnegesys* (= ugniagesys) ir kt. J. Jablonskio taisyti dėl rašybos. Taip pat visų pirma dėl rašybos bei galūnės (o ne dėl priešdėlio!) taisomi ir žodžiai *apizilas* (= apyžilis), *atyda* (dėl rašybos ir *atydziai*). Dėl *atydos* J. Jablonskis vienose vietose yra ir plačiau išsitaręs². Priešdėlio *aty-* skyrimas, tiesą sakant, tuose žodžiuose sinchroniškai netgi ne visai suprantamas.

Pagaliau ne vienu atveju apybraižoje nesilaikoma darybos pamato. Tai labai ryškų priešdėlių vedinių ir iš dalies sudurtinių žodžių skyreliuose. Nemaža dalis „Priešdėlinių žodžių“ skyrelyje pateiktų žodžių yra ne priešdėlių, bet galūnių, ir kurie-ne-kurie ir priesagų vediniai (tai vietomis pastebi ir pats apybraižo autorius), pvz.: *apgynejas*, *apskelbimas*, *apšmeiza*, *apšvieta*, *apykaklėlis* (= aptaklėlė), *ataskaita*, *perdėtinis*, *pertaka*, *peržvalga*, *poelgis*, *poveikis* ir t.t. Darybos atžvilgiu negali būti sudurtiniais laikomi žodžiai *dievmeldystė*, *dievažintis*, *žemdirbystė*, *kasdienis* ir kt. Tokių darinių nemaža dalis J. Jablonskio taisyta visų pirma dėl netinkamų pamatinių žodžių, kiti dėl kitų priešdėlių. Pavyzdžiui, *apšvietos* daryboje, remiantis J. Jablonskio taisyku, priešdėlis *ap-* visai nekaltas (siūloma pakeisti, be kitų, *apšvietimu*, o vietomis ir *apšvaita* (su klausukiu)). Šis vedinys netiko dėl to, kad jo „susidarymas iš kalbos faktų man irgi neaiškus, prie to žodžio nėra kalbos pavyzdžių, nematyti, kuo tas žodis skiriasi nuo *apšvietimo* (švietimo); nesuprantama man nė to žodžio tikroji reikšmė kalboje“³.

Tai, kad kruopščiam autoriui nepavyko visame darbe laikytis vieno klasifikacijos pamato, matyt, rodo, kad dėl J. Jablonskio taisytyjų darinių aiškinimo reikėjo daugiau pagalvoti. Rodos, kad darinių skirstymas pagal žodžių darybos tyrinėjimuose įprastą klasifikaciją nėra pats gerasis. Be jau minėtų nenuoseklumų, kurių dalies, kiek kitaip grupuojant medžiagą, tikriausiai buvo galima išvengti, vis dėlto dažnokai tenka šį tą kartoti. Pavyzdžiui, sudurtinių žodžių su pirmuoju daiktavardiniu, būdvardiniu ir kitokiu sandu taisyčių nagrinėjime vis tenka skirti grupelės žodžių, kurie taisyti dėl jungiamojo baltio ar kito dalyko netikimo. Ar ne geriau būtų tikėti kalbos kultūrai artimesnis taisyčių skirstymas pagal klaidos priežastis ir jos vietą žodyje? Vediniai visų pirma būtų skirstomi ne pagal jų darybos reikšmę, o pagal tai, ar jie nevykę dėl afikso, ar dėl pamatinio žodžio, ar dėl pamatinio kamieno sandaros, ar dėl reikšmės, rašybos, ar pagaliau ne vietose pavartoti. Kiekviena tokia skyrelyje galimas smulkesnis skirstymas. Pavyzdžiui, vedinius, taisomus dėl priesagos, galima skirstyti į būrelius, kai priesaga netinka dėl savo kilmės, kai priesaga netinka dėl vediniams

¹ J. Jablonskis, Rinktiniai raštai, II, V., 1959, p. 334

² Žr. J. Jablonskis, Rinktiniai raštai, II, p. 60, taip pat pgl. p. 323,355 ir kt.

³ J. Jablonskis, Rinktiniai raštai, II, p. 409

suteikiamos reikšmės, kai ji nesegama prie tokio tipo kamieno ir pan. Toks taisyčių skirstymas ir nagrinėjimas kalbos kultūros požiūriu paremta klasifikacija, rodos, leistų skaitytojui susidaryti išsamesnį vaizdą apie patį J. Jablonskio darbo procesą, taisyčių priežastis, padėtų geriau suvokti, kas svarbu ir dabar, išvengti kartais pasitaikančio paviršutiniško J. Jablonskio taisyčių aiškino ir vertinimo. Apybraižos autorius, skirstydamas darinius, matyt, turėjo svarių prieštaravimų čia minėtam kalbos kultūros pamatui. Tačiau tai, kad žodžių darybos klasifikacijos jam nepavyko visame darbe griežtai laikytis, rodo, kad medžiagos skirstymas ateity tobulintinas.

Nors, kaip minėta, apybraižoje vietomis ir pasakoma, kada ir kiek kartų J. Jablonskis kurį dalyką yra taisęs, vis dėlto didžiojo kalbos tvarkytojo pažiūrų raida galėtų būti parodyta geriau. Plačiau nagrinėti šį labai svarbų dalyką, be abejo, apybraižos autoriui bus sutrukdžiusi leidinio apimtis, ir reikia manyti, kad ateity tai bus atlikta.

Apybraižoje yra nemažai įvairių smulkių netikslumų bei apsirikimų. Pasitaiko žodžių, kurie aiškiai yra patekę ne į savo vietą, pvz.: *mokinaitė* (ne *mokinitis!*) visai be pamato laikomas veikėjų pavadinimu, nes tai deminutyvas, *baliniai* negali būti su priesaga *-iniai* padarytas iš veiksmazodžio (būtų *baliniai*), tai yra vardažodinės ypatybės turėtojo pavadinimas iš būdvardžio *baltas*. Į veiksmažodžių pavadinimų skyrelį aiškiai per klaidą pateko *trobėsys* (= trobesys). Žodyje *organizacija* (p. 53) skiriama priesaga *-ija*, nors, darybiškai skaidant, galima išskirti tik *-acija* (: *organizuoti*), *daugtartis* (p. 88) turi ne skaitvardinį pirmąjį sandą ir kt.

Sunkoka sutikti su kuriais-ne-kuriais klaidų aiškinimais. Keletą kartų autorius teigia, kad J. Jablonskis nesiūlęs vartoti žodžių, turinčių du priešdėlius (p. 72, 73, 79, 82). Vargu ar apskritai „kalbininkui rodėsi, kad lietuvių kalboje neįprasta vartoti žodį su dviem priešdėliais“ (p. 79), ir abejotina, kad tokių žodžių jis pats nebūtų vartojęs. Tačiau vienas dalykas yra, pavyzdžiui, *išpasakoti*, *papasakoti*, kitas – *išpasakyti*, *praparodyti* ir trečias – *įpajautinti*, *įpašalpoti*, *supriežastinti*.

Tiksliau pasakytina ir dėl priešdėlio *są-* buvimo veiksmazodžiuose (taisomas *sąjausti*). A. Piročkino pastaba, kad „pirminiai veiksmazodžiai negali turėti priešdėlio *są-*“ (p. 81) yra aiškiai per siaura, nes su tuo priešdėliu nedaromi nei pirminiai (*sąjausti*), nei mišriniai (*sąrašyti*), nei antriniai (*sądinauoti*) veiksmazodžiai. Priešdėlis *są-* pasitaiko tik veiksmazodžiuose, išvestuose iš jų turinčių daiktavardžių (*sąlyga*: *sąlygoti*).

Netiksliai įrodinėjamas žodžio *kainininkas* netikimas – su priesaga *-ininkas* „sudaromi vardažodinės ypatybės turėtojų pavadinimai“ (p. 40). Betgi ir pats *kainininkas* tokiu atveju yra tas vardažodinės ypatybės turėtojų pavadinimas, vadinasi, reikia ieškoti kitų šio žodžio negerumo priežasčių.

Susinti (=susieti?), nors tai ir St. Dabušio raštų žodis, gali nebūti joks naujadaras (p. 82), o paprasčiausia korektūros klaida, kurių atitaisymo pasigedo ir pats J. Jablonskis⁴.

Nemažai apybraižoje vartojama netikslių terminų bei terminologinių žodžių junginių. Laikantis V. Urbučio klasifikacijos, labai tiktų vartoti ir šio žinomo lietuvių kalbos žodžių darybos tyrinėtojo vartojamą terminologiją.

Dėl to nesuprantamas *veiksmazodinių abstraktų* (p.33), *vardažodinių abstraktų* (p. 36) ir kt. vartojimas šalia įprastų *veiksmazodžių* ir *vardažodžių abstraktų* terminų. Apskritai, priesagos *-inis* būdvardžiai terminologinio pobūdžio žodžių junginiuose apybraižoje vartojami gana neapibrėžtai. Pvz., *daiktavardiniai vediniai* (p. 31), *būdvardiniai vediniai* (p. 51) čia reiškia išvestinius daiktavardžius, būdvardžius (ne vedinius iš daiktavardžių, būdvardžių), o *veiksmazodiniai daiktavardžiai* (p. 64), kaip ir įprasta, iš veiksmazodžių padarytus daiktavardžius. Junginiai *veiksmazodžių abstraktų vediniai* (p. 32), *būdvardžių galūniniai vediniai* apybraižoje reiškia išvestinius veiksmazodžių abstraktus ir būdvardžius, padarytus su galūnėmis, nors tie junginiai, apskritai imant, reiškia visai ką kita – iš veiksmazodžių abstraktų išvestus žodžius bei iš būdvardžių su galūnėmis padarytus žo-

⁴ Jablonskio Raštai, V, K., 1936, p. 154.

džius. Visai be reikalo vartojami ir *galūninis* (= galūnės) *vedinys* (p. 43, 68), *priešdėlinis* (= priešdėlio) *vedinys* (p. 68), *priesaginis* (= priesaga) *-in-* (p. 59), *darybinis* (= darybos) *panašumas* (p.78) ir kt., p. 66 rašoma: „Iš tikrųjų lietuvių kalboje priešdėliniai daiktavardžių vediniai (= priešdėliniai daiktavardžiai, priešdėlių vediniai daiktavardžiai, priešdėlių darybos daiktavardžiai) dažnai keičia giminę ar bent kamiengalį (= galūnę) <...>“

Vietomis painiojami skirtingų žodžių darybos būdų terminai, pvz., kalbant apie priešdėlio *be-*vedinius, rašoma, kad jų reikšmė priklauso „nuo abiejų dėmenų“ (p.70), o dariniai *viršžmogus*, *virš-pajautinis* ir pan. vadinami netgi sudurtiniais žodžiais su priešdėliu (p. 90)!

Netiksliai vartojamas terminas *gretiminės formos* (p. 28, 68) bei *paralelinės lytys* (p. 60), kai reikia pavadinti *žodžio variantus* (*aras* ir *eras*, *apikaklė* ir *apykaklė*, *grasydamas* ir *grasindamas*). O ką reiškia *semantinė reikšmė* (p. 91)?

Reikia pasakyti, kad labai neapibrėžtas, neretai ir visai netikęs terminų vartojimas kai kurių kalbininkų straipsniuose pastaruoju metu gana dažnai randamas, ir labai gaila, kad tų blogybių nepavyko išvengti ir apybraižos autoriui.

Knygelėje yra ir kitokių netikslumėlių, taisytinų mažmožių, pavyzdžiui, vietomis netikslūs duoti kurių-ne-kurių kalbotyros leidinių pavadinimai, pasitaiko korektūros klaidų ir kt. Itin negraži korektūros klaida įsibrovė į p. 55, kur vietoj J. Jablonskio teikto žodžio *daugiaskilčiai*⁶ įrašyta *daugiaskiltiniai*.

Baigiant būtina pasakyti, kad A. Piročkinas, imdamasis dar niekieno nebandyto sunkaus darbo – susisteminti ir išnagrinėti J. Jablonskio taisymsus – padarė didelę paslaugą visuomenei ir lietuvių kalbos mokslui. Jo apybraiža, be abejo, padės neįgudusiam skaitytojui geriau susigaudyti J. Jablonskio taisyose žodyno klaidose.

St. Keinys

⁶ Žr. J. Jablonskis, Rinktiniai raštai, II, p. 237